"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଭାରତକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେଉଛ, ଭାରତ ହିଁ ପ୍ରାଚୀନ ଭୂଖଣ୍ଡ ଅଟେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ଗୁଡିକ କ'ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ଯଦି ଟିକିଏ ବି କୌଣସି ସଉକ ଅଛି, ଅନାସକ୍ତ ବୃତ୍ତି ନାହିଁ । ଭଲ ଭଲ ଖାଇବାରେ, ପିନ୍ଧିବାରେ ବୁଦ୍ଧି ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛି... ତେବେ ଏହି କଥା ସବୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ବନବାହ ଅର୍ଥାତ୍ ବୈରାଗ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରୁହ । ତୁମକୁ ତ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିବାର ଅଛି । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମନେ ନ ରହୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ, ଏହି ଭାରତ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ଯାହାର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଲା ଭାରତ । ହିନ୍ଦୁସ୍ତାନ ନାମ ତ ପରେ ରଖାଯାଇଛି । ଭାରତକୁ ସ୍ପିରିଚୁଆଲ୍ ଖଣ୍ଡ ବା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଭୂମି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ଏହା ସର୍ବ ପ୍ରାଚୀନ ଭୂମି ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଭାରତରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେଶ ନ ଥିଲା । ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ହିଁ ହେଉଛି ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ । ଏବେ ତ ବହୁତ ଦେଶ, ମହାଦେଶ ହୋଇଗଲାଣି । ଭାରତ ଅବିନାଶୀ ଭୂମି ଅଟେ, ଯାହାକୁ ହେଭେନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦେଶ ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା ଏବଂ ଯାହାର ରଚୟିତା ହେଲେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ସ୍□ର୍ଗୀୟ ଈଶ୍□ର ପିତା । ଭାରତବାସୀ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଭାରତ ଅବିନାଶୀ ଭୂମି ଅଟେ । ଭାରତ ଦିନେ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା । ଯଦି କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ ତେବେ କହନ୍ତି ସିଏ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲା, ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ସ୍□ର୍ଗ କେଉଁଠି ଉପରେ ଅଛି । ଦିଲ୍□ାଡା ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ବୈକୁଣ୍ଠ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗର ଚିତ୍ର ଉପରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ଯେ ଭାରତ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଥିଲା, ଯାହାକି ଏବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ନର୍କ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନତା କୁହାଯିବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଦୁଇଟି ଜିନିଷ । ଜ୍ଞାନକୁ କୁହାଯାଏ ଦିନ, ଅଜ୍ଞାନକୁ ରାତି । ଘୋର ଆଲୋକ ଏବଂ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଆଲୋକ ଅର୍ଥାତ୍ ଉତ୍ଥାନ, ଅନ୍ଧକାର ଅର୍ଥାତ୍ ପତନ । ମନୁଷ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସନ୍‌ସେଟ୍ ପଏଣ୍ଟକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ତାହା ତ ହଦର କଥା । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ସବୁ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ପିତା ହୋଇଗଲେ । କୁହାଯାଏ ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସଦଗୁରୁ ଦେଲେ, ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ । ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନୂଆ ଜ୍ଞାନ । ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ସ୍□ର୍ଗୀୟ ଈଶ୍□ର ପିତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଆବଶ୍ୟକ । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି - ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଯାହାଙ୍କୁ ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଆଉ କାହାକୁ ପତିତ ପାବନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ନୁହଁନ୍ତି । ସିଏ ଯେତେବେଳେ ବଡ ହେବେ ଏବଂ ବିବାହ କରିବେ, ତାପରେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ପିଲାଙ୍କର ପିତା ହେବେ । ରାଧେ-କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରାଜକୁମାର ରାଜକୁମାରୀ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ କେବେ ତାଙ୍କର ସ୍□ୟଂମ୍ବର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ ଏବଂ ବିବାହ ପରେ ହିଁ ମା-ବାପା ହୋଇପାରିବେ । ତାଙ୍କୁ କେବେ କେହି ⍰ାଲରଡ ଗଡ୍ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସାରା ବିଶ୍□ର ଈଶ୍□ର ପିତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବିଶ୍□ର ଈଶ୍□ର ପିତା ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ । ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦିପିତା ଶିବବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର (ଆଦିପିତା) ହେଲେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ତାଙ୍କଠାରୁ ବଂଶ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ସିଏ ହେଲେ ନିରାକାର ଈଶ୍□ର ପିତା, ନିରାକାର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ନୂଆ କଥା ତୁମେମାନେ ଏବେ ଶୁଣୁଛ, ଯେଉଁ କଥା ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବେ । ବାବା ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଇ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ପରେ ଏହାର ଶାସ୍ତ୍ର ତିଆରି ହେଉଛି । ତେଣୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସତ୍ୟର ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ମିଥ୍ୟା ଜିନିଷ ହିଁ ଥିବ କାରଣ ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ତଳକୁ ଖସିବାର କଳା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟତା ଦ୍□ାରା ତ ଉନ୍ନତିର କଳା ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତି ହେଲା ରାତି ଏବଂ ଅନ୍ଧକାର ରାତିରେ ଝୁଣ୍ଟିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଚାଲିଛନ୍ତି କାରଣ ଏଠାରେ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପି ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କିଛି ବି ଜାଣି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଦ୍□ାର ଦ୍□ାର ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଉଦୟ ଏବଂ ଅସ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକି ପିଲାମାନେ ଯାଇ ଦେଖନ୍ତି । ଏବେ ତ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଉଦୟ ହେବା ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଭାରତର ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନ । ଯେଭଳି ସୂର୍ଯ୍ୟ ବୁଡି ଯାଉଛି । ସେହିଭଳି ଭାରତ ମଧ୍ୟ ବୁଡିଯାଉଛି । ସତ୍ୟ

ନାରାୟଣ କାହାଣୀରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଭାରତର ନୌକା ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି ପୁଣି ବାବା ଆସି ତାକୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏହି ଭାରତକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଦ୍ଧାର କରୁଛ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛ, ନବ-ନିର୍ମାଣ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ନାମ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ଅଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ତାର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଚିତ୍ର ଦ୍□ାରା ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତେବେ ସେହି ନାମ ଚାଲି ଆସିଥିଲେ ଭଲ । ନୂଆ ଦୁନିଆ କିପରି ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ବା ଉତ୍ଥାନ କିପରି ହେଉଛି, ଏକଥା ତୁମେମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଚିତ୍ରରେ ଦେଖାଉଛ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅସ୍ତ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଉତ୍ଥାନ କିପରି ହେଉଛି । ରାଜ୍ୟ ନେବା ଏବଂ ହରାଇବା ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ ଅଟେ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଭାରତ କ'ଣ ଥିଲା? ତେବେ କୁହାଯିବ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପରେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଲା । ସେମାନେ ତ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଥା'ନ୍ତି ଯେ, ସିଏ ଅମୁକଙ୍କଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଲେ । ସେମାନେ ସିଢି ଚିତ୍ରର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ତୁମେମାନେ ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗରୁ ରୌପ୍ୟ ଯୁଗକୁ ଗଲ, ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସି ଖସି ଆସିଲ । ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମର ସିଢି ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସିଢିରେ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ, ପୁଣି ଚଢିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିଥାଏ । ପତନର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଭାରତର ପତନ କେତେ ସମୟ ଏବଂ ଉତ୍ଥାନ କେତେ ସମୟ? ଭାରତବାସୀଙ୍କର ପତନ ଏବଂ ଉତ୍ଥାନ । ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଯେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରଲୋଭିତ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଭାଇମାନେ-ଭଉଣୀମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝ । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ତ ପ୍ରଥମେ କହିବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବାଙ୍କର ମହିମାର ଗୋଟିଏ ବୋର୍ଡ ହେବା ଦରକାର । ପତିତ-ପାବନ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ସମ୍ପତ୍ତିର ସାଗର, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା, ଜଗତପିତା, ଜଗତ-ଶିକ୍ଷକ, ଜଗତଗୁରୁ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆସି ନିଜର ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । ତେବେ ଯାଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଜଣାପଡିବ । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଲଗା । ଏହି କଥା ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଇଛି । ଯେଉଁମାନେ ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ସେମାନେ ସାରା ଦିନ ଦୌଡି-ଦୌଡି ସେବା କରିଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ନିଜର ଲୌକିକ ଚାକିରି ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ ଛୁଟୀ ନେଇ ସେବାରେ ଲାଗିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଈଶ୍□ରୀୟ ସରକାର । ବିଶେଷକରି କନ୍ୟାମାନେ ଯଦି ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବେ, ତେବେ ଏହାର ନାମ ବହୁତ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇପାରିବ । ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଳନା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ହେଉଛି, କାରଣ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାର ଭରପୂର ଅଛି । ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଉଛ ସେହି ଭଣ୍ଡାର ସଦା ଭରପୂର ରହିବ ଏବଂ କାଳକଣ୍ଟକ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖ, କ୍ଳେଶ ଦୂରେଇଯିବ ।

ତୁମେ ହେଲ ଶିବବଂଶୀ । ସିଏ ହେଲେ ରଚୟିତା ଏବଂ ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ରଚନା । ବାବୁଲ ନାମଟି କେତେ ମିଠା । ଶିବ ସାଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ଶିବବାବାଙ୍କର ମହିମା ହିଁ ଅଲଗା । ନିରାକାର ଶବ୍ଦ ଲେଖିବା ଦ୍□ାରା ଭାବୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କୌଣସି ଆକାର ନାହିଁ । ପରମପ୍ରିୟ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି - ଏହି ଶବ୍ଦ ଲେଖିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଏକ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏବଂ ତୁମପାଇଁ ମଧ୍ୟ । ଶିବଶକ୍ତି ଅହିଂସକ ସେନାର ଗାୟନ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଚିତ୍ରରେ ଦେବୀମାନଙ୍କ ହାତରେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରାଇ ହିଂସା ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ବିଶ୍□ର ରାଜତ୍□ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏଥିରେ ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ରର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଗଙ୍ଗା ନଦୀର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି । ଆଗକୁ ବହୁତଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ, ଗଙ୍ଗାଜଳ ଟିକିଏ ମିଳିଗଲେ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଯିବେ, ସେଥିପାଇଁ ଗୁପ୍ତ ଗଙ୍ଗା ବୋଲି କହି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି, ଅର୍ଜୁନ ବାଣ ମାରିଲେ ଏବଂ ଗଙ୍ଗା ବାହାରି ଆସିଲେ । ଗୋମୁଖରୁ ମଧ୍ୟ ଗଙ୍ଗା ବାହାରିଛି ବୋଲି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ପଚାରିବ, ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ଗୁପ୍ତଗଙ୍ଗା ବାହାରିଛି । ତ୍ରିବେଣୀ ସଂଗମରେ ମଧ୍ୟ ସରସ୍□ତୀ ନଦୀକୁ ଗୁପ୍ତ ଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବହୁତଗୁଡିଏ କାହାଣୀ ରଚନା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଗୋଟିଏ କଥା । କେବଳ ଅଲଫ ବାବା, ବାସ୍ । ଆଲ୍ଲା ଆସି ବହିସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ଖୁଦା ଆସି ହେଭେନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଈଶ୍□ର ସ୍□ର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍□ର ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ନିଜ ନିଜ ଭାଷାରେ ତାଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ଆଲ୍ଲାଙ୍କଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍□ର୍ଗର ରାଜତ୍□ ମିଳିବ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମନମନାଭବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ବର୍ସା ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡିବ । ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆ ରଚୟିତାଙ୍କର ରଚନା ଅଟେ । ଏମିତି କ'ଣ କୁହାଯିବ ଯେ, ରାମ ନର୍କର ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ, ନିରକାର ରଚୟିତା କିଏ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ନର୍କର ରଚୟିତା ରାବଣ, ଯାହାକୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଜଳାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ବୃକ୍ଷ ବହୁତ ବଡ ହୋଇଗଲାଣି । ରାବଣର ରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭୟଙ୍କର ରୂପେ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ରାବଣ ଆମର ଶତ୍ରୁ । ବାବା ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ବିସ୍ତାର ବହୁତ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ରାବଣର ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ରୂପରେ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବିନ୍ଦୁର ପୂଜା କିପରି ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପୂଜାରୀ ତ ହେବାକୁ ପଡିବ ନା । ଆତ୍ମା ପାଇଁ ତ କହୁଛନ୍ତି - ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ଚମକୁଛି ଦିବ୍ୟ ତାରକା । ପୁଣି ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା । ତେବେ ସିଏ ହଜାର ସୂର୍ଯ୍ୟଠାରୁ ତେଜୋମୟ କିପରି ହୋଇପାରିବେ? ଆତ୍ମାର ବର୍ଣ୍ଣନା ତ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ।

ଯଦି ପରମାତ୍ମା ହଜାର ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ତେଜୋମୟ ତେବେ ସିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କିପରି କରିବେ? କେତେ ଅଯଥାର୍ଥ କଥା, ଯାହାକୁ ଶୁଣି ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟେ, ତେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହୋଇଥିବ ନା, କିନ୍ତୁ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ବଡ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପଥରର କେତେ ବଡ ବଡ ମୂର୍ତ୍ତି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଗୁମ୍ଫା ମଧ୍ୟରେ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ବଡ ବଡ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ପାଠପଢା । ବ୍ୟବସାୟ ଅଲଗା ଏବଂ ପାଠପଢା ଅଲଗା । ବାବା ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବୋର୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କର ମହିମା ରହିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମହିମାକୁ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହିସବୁ କଥା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଧାରଣ ହେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ମହାରଥୀ, ଘୋଡାସବାର ଅର୍ଥାତ୍ ଅଶ୍□ାରୋହୀ । ଏଠାରେ ହାତ-ହତିଆର ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଯେଉଁ ଗଡରେଜ୍‌ର ତାଲା ଲାଗିଛି ତାହା ଆଉ କେହି ଖୋଲି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପିଲାମାନେ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆଗରୁ କେବେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଛ? ଏହି ସ୍ଥାନରେ, ଏହି ଦିନ କେବେ ମିଶିଥିଲ? ତେଣୁ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ହଁ ବାବା, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମିଶିଥିଲେ । ତେବେ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଏଭଳି ଭାବରେ କେହି ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ଗୁହ୍ୟ ଏବଂ ବୁଝିବାର କଥା । ଜ୍ଞାନର କେତେ ଉପାୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଧାରଣା କ୍ରମଅନୁସାରେ ହେଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା, ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାର୍ଟ ଅଲଗା ଅଲଗା । ଯାହାକି ଜଣଙ୍କ ପାର୍ଟ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ଅଟେ, ଯାହାର ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ପକ୍କା ହୋଇଗଲାଣି ଯେ, ଆମେ କିପରି ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯାଉଛୁ ପୁଣି ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ଆତ୍ମା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଦେଇ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯାଏ କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବା ସମୟରେ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନ ଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କେବେ କାହାକୁ ହୁଏ ହିଁ ନାହିଁ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ କେହି ତପସ୍ୟା କରନ୍ତି ନାହିଁ କାରଣ ତାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ଭକ୍ତ ମଧ୍ୟ କେହି ନଥିବେ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ରଚନା ବାବା ଏବେ କରିଛନ୍ତି, ଆମେମାନେ ଭାୟା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ଦେଇ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ଯାଇ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ସେଠାକୁ ଯିବା ଆସିବା କରୁଛ । ଏବେ ତୁମର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛି, ଏହା ତୁମର ବାପଘର । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ହେଲା ତୁମମାନଙ୍କର ଶ୍□ଶୁରଘର । ଯେତେବେଳେ କନ୍ୟା ଶ୍□ଶୁର ଘରକୁ ଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସବୁ ପୁରୁଣା ବସ୍ତ୍ରକୁ ବାପ ଘରେ ଛାଡି ଦେଇଯାଏ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଛାଡି ଦେଉଛ । ତୁମର ଏବଂ ସେହି କନ୍ୟାମାନଙ୍କର ବନବାହ ଅର୍ଥାତ୍ ମଙ୍ଗୁଳା ହେବାରେ କେତେ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ତେବେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ତୁଟେଇ ଦେବା ଉଚିତ୍! ମୂଲ୍ୟବାନ ଶାଢୀ ପିନ୍ଧିବା ଦ୍□ାରା ତୁରନ୍ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯିବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଏହି କଥା ଭୁଲି ହୋଇଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବନବାହରେ ଅଛ । ବନବାହ ଏବଂ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଏକା କଥା । ଯଦି ଏହି ଶରୀରକୁ ହିଁ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ ତେବେ କ'ଣ ଏହି ଶାଢୀକୁ ଛାଡିପାରିବ ନାହିଁ! ଯଦି କାହାକୁ ଶସ୍ତା ଶାଢୀ ମିଳିଯାଉଛି ତେବେ ତାର ମନ ଦୁଃଖ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଥିରେ ତ ମନ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର - ଭଲ ହେଲା ଯାହାକି ଶସ୍ତା ଶାଢୀ ମିଳିଲା । ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷର ତ ଅଧିକ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଭଲ ପିନ୍ଧିବା, ଭଲ ଖାଇବା ଏହିଭଳି ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । କାହାଣୀରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛ ଯେ, ସ୍□ାମୀକୁ କହିଲା ଏହି ବାଡିଟିକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡି ଦେଇଯାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଦେହ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗକୁ ତୁଟେଇବାକୁ ହେବ, ଏହାକୁ ହିଁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କୁହାଯାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ସେମାନେ ସହର ଭିତରକୁ ଆସିଗଲେଣି । ଆଗରୁ ତ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଥିଲା । ଏବେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କର କ'ଣ ମହିମା ହେବ । ନୂଆ ନୂଆ ଆତ୍ମାମାନେ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ କ'ଣ ଶକ୍ତି ଥିବ । ତୁମେ ତ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ କେତେ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ସେବାଧାରୀ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେବାରେ ଉଚ୍ଛୁଳିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେବାର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରହିବ । ଜ୍ଞାନର ସାଗରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଏଭଳି ଭାଷଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେଭଳି ବାବା ଉଚ୍ଛୁଳୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଡରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘରକୁ ଫେରିବାର ସମୟ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଶରୀରଠାରୁ ଅନାସକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ମୋହୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଡ୍ରାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖି ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ନିଜର ସାଥୀ ମନେ କରି ଦୁଇଗୁଣା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସହଜଯୋଗୀ ଭବ ।

ଯେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ସମୟରେ ଯଦି ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ନିଜର ସାଥୀ କରିଦେବ, ତେବେ ଦୁଇଗୁଣା ଶକ୍ତିର ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜରେ ରହିପାରିବ କାହିଁକିନା ଯିଏ ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିଥାଏ ତା'ର ସ୍ମୃତି ସ୍□ତଃ ଭାବରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସାଥୀ ହୋଇ ରହିବା ଦ୍□ାରା ବା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ନିରନ୍ତର ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କର ସଂଗ କରିବା ଦ୍□ାରା ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସଂଗ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବା କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାରେ ଦୁଇଗୁଣା ଶକ୍ତି ରହିବ, ଯାହାଦ୍□ାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳତାର ଅନୁଭୂତି ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ମହାରଥୀ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ, ଯେଉଁମାନେ କେବେ ବି ମାୟାର ପ୍ରଭାବରେ ପରବଶ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ମଧୁରତା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ମହାନତା ଅଟେ । ଯେଉଁଠାରେ ମଧୁରତା ରହିଛି ସେଠାରେ ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପବିତ୍ରତା ବିନା ମଧୁରତା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଯେତିକି ନିଶା ରହିଥିବ, ସେତିକି କର୍ମରେ ନମ୍ରତା ଏବଂ ବାଣୀରେ ମଧୁରତା ମଧ୍ୟ ରହୁଥିବ । ଏହିଭଳି ନିଶାରେ ରହିବା ଦ୍□ାରା କେବେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ନିମ୍ରଚିତ୍ତ, ନିର୍ମାଣ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ନିଜକୁ ଗୁଣଗ୍ରାହୀ ଏବଂ ମଧୁରତା ସମ୍ପନ୍ନ କରିଥାଆନ୍ତି ।